

Lehetséges Istennél

Lk 18,18-27

A hónap harmadik szombatja van. Találkozó, vagy mégsem? Ilyen is ritkán fordul elő, hogy ne legyen megtartva ez az alkalom. Most úgy tűnik, mégis elmarad. De ne engedjük, hogy elmaradjon, mert ha nem is tudunk eljönni Madba, leülhetünk az ige mellé szombaton kettő órakor. Igét olvasni, imádkozni és énekelni lehet, függetlenül attól, hogy nem tudunk együtt lenni. Azonban az internethasználatban megvan az a jó lehetőség hogy a távolság ellenére összekapcsolódhatunk az Úrral és egymással. Elolvashatjuk ezt a néhány gondolatot is, és figyelhetünk arra, amit ezen keresztül mond nekünk az Úr. Ragaszkodjunk az alkalmainkhoz akkor is, ha nincs lehetőség a helyszínen találkozni. Köszönjük meg Urunknak a technika előnyeit, azt, hogy ilyen formában is táplálhatjuk hitünket.

Menjünk oda Hozzá, és kérdezzük Őt, ahogyan ez az ember is tette. Felismerte, hogy lehet Tőle kérdezni. Meg lehet szólítani, és Ő megáll. Figyelmet szentel nekünk, és válaszol a kérdéseinkre, még ha nem is mindig úgy hangzik a felelet, ahogyan azt várjuk. Csendesedjünk el az Úr előtt, és tegyük fel kérdéseinket, mondjuk el bátran, ami a szívünkben van. Mindezt úgy tegyük, hogy közben legyünk nyitottak a Tőle jövő válaszra. Mert akkor lesz békességünk és reménységünk, ha elfogadjuk, amit Ő mond. Ő mindig a lényegre mondja, nem tér ki érdekességekre, az emberek véleményére, azt mondja, mire szükségünk van, ami életre segít. Szava erőt is ad a mindennapok megéléséhez, a problémás élethelyzetek feldolgozásához, és ahhoz, hogy bármi történjen körülöttünk, ne feledjük: az Ő tanítványai vagyunk.

Elsődleges feladatunk ennek a megélése. A mai világnak is égető szüksége van a Megváltó Úr Jézus Krisztusra. Mindaz, ami történik, jelzi: betegek vagyunk, a bűnvírus munkálkodik, de az ige bizonyosságot tesz Jézus hatalmáról. És ezt adhatjuk tovább. Akkor leszünk erre képesek, ha világosan látjuk ezt, ismerjük már saját életünkéből Őt. A személyesen megélt hitnek van nagy ereje. Ha látják, hogy Jézus nekünk egy ma is élő valóságos személy, az Isten Fia, akkor lesz foganatja a bizonyosságunknak. Mondjuk el másoknak, hogy jöhetnek az Úrhoz. Ő tud és akar segíteni, mert mielőtt ismertük volna, előbb szeretett, és életét adta értünk. A Jézusról szóló evangélium hirdetése a feladatunk, ez bízhatott ránk, és ez olyan többlet, amivel a világ nem rendelkezik. Ez a többlet Jézus, és Őreá kell most is mutatnunk, erre hívtunk el. A világ elmondja azt, amit elmondhat, felhívja a figyelmünket az ebben az időszakban fontos intézkedések betartására. Jézusról azonban csak az tud bizonyosságot tenni, aki igazán ismeri Őt. Az képes Jézushoz vonzani, aki mindig az Ő vonzásában él.

Tehát jöjjünk az Úrhoz, mert Ő nemcsak választ ad, de kiemeli a bizonytalanságból is. Aki látja Őt, az bizonyossá válik afelől, hogy az Úr kezében van a kormánykerék. Ő Úr ma is. Akkor is, ha ezt nem mindig így érzékeljük.

Milyen kérdéseink vannak? Ez az ember az örök élet felől érdeklődött. Az volt a kérdése, hogyan nyerheti el. Maga a téma jó – mi felvetjük? Kérdés-e nekem az örök élet? Felteszem-e a kérdést: hová megyek, hol töltöm az örökkévalóságot, ha letelik az életem? Ez fontos kérdés, a gazdag ifjú akkor teszi ezt fel, amikor emberileg messze van még az örökkévalóságtól. Nem mondja, fiatal vagyok, ráérek, erről még ne beszéljünk. De beszéljünk. Tegyük fel a kérdést: beléptem-e már Isten országába? Átélttem-e már személyesen az Úr bocsánatát? Övé már most az életem? Neki élek, mindenben igyekszem Isten igéjéhez igazodni? Érdekel-e egyáltalán, hogyan is juthatok üdvösségre? Ezzel a kérdéssel is forduljunk Urunkhoz, ha így teszünk, a legilletékesebbet kérdezzük. Azért jött el Isten mennyei világából, hogy megmutassa az odavezető utat. Ő az Út! Nincs más út, csak Ő, ami az életre vezet.

A régi út már nem járható, mert nem vált be Izráel népének sem. Mi a régi út? Én akarom megszerezni, kiérdemelni. Azonban Jézus azért jött el, mert ez nem működik. A kegyelem korszaka érkezett meg, és még mindig ezt éljük, de egyszer le fog telni. Amíg tart a ma, addig élünk a lehetőséggel. Ma még odamehetünk, és segítségül hívhatjuk Urunkat.

Jó azt is átgondolnunk, kicsoda nekünk Ő. Kinek ismerem Őt? Ez az ember jó Mesternek szólítja Jézust. Az Úr azonban rámutat, csak Isten jó egyedül. És ha ő ezt mondja, akkor azt azért teszi, mert meglátta Jézusban Istent? Ez a kérdés, látom-e Istent Jézusban? És ha Ő Isten, akkor le kellene borulni Előtte. Jónak szólítja Jézust, de ez csak udvariasság, mert ha annak tartaná, a lába elé borulna, imádná, és kegyelmet kérne Tőle. Akkor úgy jönne, mint akinek valóban segítségre van szüksége. Ez az ember csak egy tanácsot várt. Egy új tanító újabb parancsát, amit majd ki lehet pipálni, és megmutathatja Istennek: én ezt is teljesítettem. És akkor az Úr majd boldogan fogadja be, ügyes vagy, megérdemled.

De Jézus nem ad új parancsolatot, arra ott van, amit Mózes által kaptak. És ha az nem segít, ha annak a megtartása nem ad bizonyosságot és békességet, nem kell új törvény. Az ifjú magabiztosan feleli: mindezeket megtartottam. Ha igen, akkor minek jött? Ez is azt mutatja, hogy a törvény nem ad bizonyosságot; mégis bizonytalan belül. Mert a törvény Jézusra vezérlő Mester, ahogy Pál írja a Galata levélben (3,24). Mindezt megtartotta, mégis Jézushoz jött, mert nem biztos abban, hogy ez elég. Azonban nem akarja meglátni, hogy ez a régi út, és ennek már vége. Jézus által egy új korszak kezdődik. Itt már nem parancsok megtartásáról van szó, hanem új életről. Megláttam-e már ezt? Eljutottam-e oda, hogy nem új parancsra, fogadkozásra van szükség? Az már nem járható út, hogy ígérem, jó leszek. Mert nem tudok jó lenni, egyedül Isten a jó. Akkor lehet változás az életemben, ha mindezt látva, leborulok bűnbánattal az Úr elé.

Urunk az ifjú elé tárja a bizonyossághoz vezető utat. Van benned fogyatkozás, mindezek ellenére. Ezt lásd meg. Az volt a problémája, hogy elégedett volt magával, ő rendben van. Jézus azonban látja benne az űrt. Kívül a jólét, belül az üresség, a félelem. Mi van a mi szívünkben? Nem mondható ez most el rólunk is, hogy még kívül ott van a jólét biztonsága, bár már ez is ingadozik, de belül üresség van?

Jézus azért jött el, hogy ezt az ürességet betöltse önmagával. Elmondható, hogy Ő hiányzik a szívünkből, a mindennapjainkból. Lehet, hogy van vallásunk, talán még gyakoroljuk is. Ennek az embernek is volt, gyakorolta is, mégis hiány volt a szívében, mert van, amit ez a világ nem tud megadni.

A hiány betöltéséhez azonban előbb ki kell üríteni a szívünket a hamis biztonság kincseitől, mert tele edénybe önteni nem lehet. Amíg ez az ember a vagyonához, a vallásosságához, a jóléthez, a hatalmához ragaszkodik, ezektől vár megoldást, addig továbbra is hiány marad az életében. Elcsendesedve boruljunk az Úr elé, és kérjük, vágja el régi és rossz kötődéseinket, tisztítsa meg életünket mindattól, ami nem tud megelégtíteni. Tegyen üres edényvé, és töltsön meg önmagával.

A folytatás úgy hangzik: azután jöjj, kövess engem. A régi életünket nem vihetjük magunkkal. Régi megtéretlen szívvel, régi természettel nem mehetek Jézus után. Előbb mindent, ami a régi élethez tartozik, ki kell takarítani az életemből. De nem ez a cél, hanem Jézus követése. Ha megbocsáttatnak a bűneim, és hitre jutottam, ez még nem befejezés. Azért mondja, hogy kövess engem – inentől egy új élet kezdődik Vele. A megtérés az új élet kezdete. Elindulok követni, szolgálni Őt. Azt teszem, amit mond nekem.

Ez az ember megszorodva ment el. Ő egy biztos tanácsot akart, és nem Jézust. És különösen nem egy ilyen cserét, földi kincs helyett mennyeit. Hogyan reagálok Jézus szavaira? Örömmel adom neki régi életem kacatjait, mert mást úgy sem adhatok? Ha Pál apostol kiváló élete, nagy tudása kár és szemét volt, amikor Jézust megismerte, akkor mi lehet az én életem? Az adja át eddigi kincseit Jézusnak, aki meglátta Benne az el nem múló életet, az örök és mindennél többet érő kincset. Jézus mindennél többet ér.

A végén pedig még a tanítványok kérdésére elmondja, ha reménytelennek látjuk is a helyzetet, nem baj. Mert aki Krisztusra tekint, annak semmi sem lehetetlen és reménytelen. Mert amikor az Úr előtt vagyunk, felismerjük saját tehetetlenségünket, megfogalmazzuk, nekem ez nem megy. Én

nem tudok megszabadulni a szenvedélyek rabságából, sem megoltalmazni magam a járványtól, és jól élni az életemet. De amikor ide eljutok, akkor ez a felismerés Jézushoz visz. Akkor Őt kérem meg alázattal leborulva: Uram, könyörülj rajtam. Nekem nem lehetséges, de azért jöttem, mert Neked igen. Te meg tudod tenni azt, amit én nem, Te meg tudsz tisztítani, ahogyan a leprás is mondta. Legyen ez most előttünk a kapaszkodó, ragadjuk meg Jézus szavait: Istennél lehetséges.

Amikor elkeseredünk, és ránk tör a reménytelenség, merítsünk erőt az Úr szavaiból. Istennél lehetséges. Igen, sem én, sem az a helyzet, amibe kerültem, nem reménytelen az Úr előtt. Jézus számára nincs reménytelen ember, és nincs reménytelen helyzet. Őnala van megoldás. Ehhez azonban az is szükséges, hogy forduljunk Hozzá, kérjük segítségét a mai helyzetben is. Valljuk meg: eddig nem igazán Őreá építettünk, de szeretnénk új élettel Őt követni. Mert Ő ma is, és nekünk is azt mondja: jöjj, és kövess engem! Induljunk el, és kövessük Őt végig az úton, amíg célba nem érünk.

Isten áldásával.

sbkjns